

ANTON ŠTEFIC:
PRIJATELJSTVO.

(Študija za Jezusa in
sv. Janeza Krstnika.)

DEKLA ANČKA.

Napisal F. S. Finžgar.

(Dalje.)

VII.

Janezu je potekel teden kakor v skrivnostni grozi, odkar mu je Mokarica razodela: Vsa fara ve, da imaš Ančko rad. Ko je šel skoz vas s koso na rami in ga je ogovoril sosed: »No, Janez, kako?« je zardel kakor otrok in je odgovarjal tako, da je marsikdo postal in se ozrl za njim. Tudi Janez je prékasto pogledal čez ramo ter se je razhudil sam pri sebi.

»Le, kaj mu mar? Brigaj se zase in za svojo žensko in za otroke, ki so umazani in razcapani. Čemu se vtičeš v moje reči.«

Jezno je koračil dalje, preskočil prelaz in izbral kaj malo shojeno pot za vasjo.

Ko je kosil deteljo, je prišla mimo potovka.

»Janez, ali že veš?«

»Nič ne vem!« Še ozrl se ni in mahal dalje ter je jemal za pedenj širji red nego prej.

»Repinec se ženi, stari Repinec, ki ima sedem otrok in hčere že do vrha velike. Vsi Rezi norce kažejo. Danes so že delali pisma. Nevesta ga viče, pomisli! Za hčer bi bila, za hčer, so rekli v mestu, ampak za ženo, nak-a. Ali ne, Janez?«

»Potovka, meni nič mar. Sama naj gleda!«

»Kako je nabrskan danes,« je preudarila potovka in rinila voziček mimo njive.

Ko se je med rženim latjem zibala pisana potovkina ruta, je Janez postavil koso pokonci in brusil.

»Mar ne vem, zakaj si tiščala vame, opravljujka. Nič ne misli! Od mene ne izveš ničesar.«

Doma so Janezove oči neprenehoma iskale Ančke. Ko so jo zagledale, se je pa umaknil za vogel, se skril za plot in skoz špranjo gledal za njo. Opazil je na njej stvari, kakor jih prej ni nikoli videl. Ko je gonila vodnjak in natakala vode, je mislil: Glej, kakor mlada žrebica, ko jo prvič naprežeš v koleselj. In če je Špela prišla po vode, je razsodil: In ta? To je konjavs pred gnojnim vozom. Ančka, da, take je ni. Še rute si nobena ne zna tako pokriti, kakor ona, moja Ančka.

Janez je tuhtal in se ženil v mislih, gospodaril v Mokarjevi kajži in bil ves vesel.

Ančka je bila vsa žalostna. V skrinjo so se ji nabrali štrukeljčki, ker ni bilo prilike, da bi jih delila z Janezom. Kajkrat je nalažala drva in pela v drvarnici. Janez ni prišel pomagat. Spočetka je mislila, da ne utegne, da je ne vidi. Ali to se je vleklo skoz teden.

Ko ji je torej Mokarica ob dobri volji izpregovorila:

»No, Ančka, ali te je kaj vprašal?« se je razhudila.

»Mama, nikar se ne norčujte iz sirote. Jaz grem, prihodnji mesec grem stran.«

Mokarica je pogledala deklo z razprtimi očmi in se začudila.